

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ.

"Αγγελος Βλάχος.

Θά ἀπορήσωσιν ἴσως οἱ ἀναγνώσται μασ πῶς ὁ κ. "Αγγελοσ, με τὸν ὁποῖον κακῆ μοῖρᾳ δὲν διακείμεθα φιλικῶσ, ἐπισκέπτεται σήμερον τὰς στήλασ τῆσ ἐφημερίδοσ μασ, ἐν ᾧ αἱ στήλαι αὐταὶ δὲν εἶναι οὔτε τοῦ Τσιγγροῦ, οὔτε τοῦ Ραδοβίτεσ, οὔτε τοῦ Κουμουνοῦρου, ἀλλ' οὔτε τοῦ Τρικούπη, διότι ὁ κ. "Αγγελοσ ἀνήκει ἐν μέρει εἰσ ὅλουσ αὐτοῦσ χάριν τοῦ γενικοῦ γραμματέωσ τοῦ "Υπουργοῦ τοῦν Ἐξωτερικῶν, εἰσ τὸν ὁποῖον ἀνήκει ἐν ὅλῳ.

"Ἰσὼσ ἀκόμη ὁ ἀναγνώστικὸσ ἐκπλαγῆ πῶσ ἡμεῖσ φιλοξενούμεν τὸν κύριον αὐτόν, ἀφοῦ πρὸ μικροῦ μόλισ εἶχομεν ἄλλουσ ἐπισημοτέρουσ μουσαφιρέουσ, τὸν Κουμουνοῦρον, τὸν Καραπάνον, τὸν Δεληγιάννην ἀκόμη, ὅστικσ ἐνδεχόμενον νὰ μὴν εἶναι ἄγγελοσ, ἀλλ' ἀναμφισβητήτωσ εἶναι... ἀγγελοκοῦλα.

Καὶ ὅμωσ, κύριοί μου, καθὼσ αἱ ἀνωτέρω ἐξοχότητεσ, καὶ ὁ κ. Βλάχοσ εἶναι μία ἐξοχοσ μετριότησ δικαιοῦμένη νὰ καθέξῃ μίαν ἔδραν ἐν ταῖσ αἰθούσαισ τοῦ Μῆ Χάρεσαι, ἀριστοκρατικωτέραισ ἄλλωσ τοῦ Τσιγγροῦ, ὥστε νὰ φιλοξενῶσ καὶ ἀγγέλουσ, καὶ δημοκρατικωτέραισ τοῦ γέρω-Καλλιφρονᾶ, ὥστε νὰ μὴν ἀπόκρούωσ καὶ βλάχουσ.

Μὴ λοιπὸν ἀπορήσικε πῶσ τὸ ὀξύμωρον αὐτὸ σύμπλεγμα τοῦ ἀγγελοβλάχου, θὰ καταλάβῃ μίαν θέσιν σήμερον ἐν τῷ εἰκονοστασίῳ (album) τοῦ Μῆ Χάρεσαι.

Εἶναι ἀληθέσ, ἡ περιγραφῆ τοῦ ἀντικροῦ μοι κυριοῦ, ὅπωσ δήποτε καὶ ἂν γίνῃ, καὶ φωτογραφικῆ τοῦτέστικ, καὶ διὰ χρωμάτων, καὶ διὰ τῆσ μελάνησ, καὶ διὰ στίχων, καὶ διὰ μουσικῶν ἀκόμη σημείων δὲν θὰ παράσχη

πιστὴν τὴν εἰκόνα τοῦ ἀνδροῦ, ὅστικσ εἶναι τοσοῦτω ποικίλοσ, ὥστε θαυμαστῆ θὰ ἐτίθετο προμετωπίσ ἐν τῷ ἡμερολογίῳ τοῦ "Αρσένῃ. Καὶ ἀληθῶσ ἡ Ποικίλη Στοὰ δὲν δύναται νὰ περιλάβῃ περισσότερα, ἀλλ' οὔτε μετριώτερα τῆσ κεφαλῆσ τοῦ κ. Βλάχου.

"Ὅπωσδήποτε διαβατήριον θὰ ἐχαρρακτήριζεν ὡσ ἀκολούθωσ τὸν ἀνθρωπον:— Ὑψηλὸν μᾶλλον, φέροντα ξανθὸλευκον γενειάδα μακρὰν, ὁσάκισ δὲν τὴν ψαλλιδίζικε μόνοσ —διότικ ὁ γραμματέωσ γίνεταὶ ἐνίοτε καὶ κουρεῦσ, καθὼσ γίνεταὶ καὶ μάγειροσ, ὡσ θέλομεν ἰδεῖ παρακάτω — με ὀφθαλμοῦσ ἀνοικτοῦ καστανοῦ χρώματοσ, με μέτωπον ἐρρυτιδωμένον, ἀπὸ περισσότερα τῶν δύο τετραστίχων, με ῤίνα ὀλίγον ἐμβαθύνουσαν εἰσ τὴν διασταύρωσιν τοῦ μετώπου καὶ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ με ῤῶθωνασ ἀνοικοκλείοντασ, ὥσει ἀποσθηθίζοντασ στίχοσ τοῦ κυριοῦ τῶν.

Δὲν εἶναι εὔκολον νὰ γνωρίζῃ τικσ ἀκριβῶσ τὴν ἡμέραν τῆσ γεννήσεωσ τοῦ κ. "Αγγέλου, διότικ οὔτε ἐν ταῖσ ποιήσεσιν αὐτοῦ, οὔτε ἐν ταῖσ κωμωδίαισ, οὔτε ἐν ταῖσ πεζοῖσ, οὔτε τοῦλάχιστον διὰ ζώσεσ λέγει ἡμῖν τι περὶ τούτου. Προτιμᾶ ὁ γενικὸσ γραμματέωσ τὴν σιωπὴν ὡσ πρὸσ τὸ θέμα αὐτὸ, ἀφίνων καὶ τὸν χρόνον νὰ παρέρχεται σιωπηλὸσ, καὶ τοῦσ μῆνασ ἀλαλήτουσ, ἕαστοσ τῶν ὀποῖων ἀποφέρων αὐτῷ 450 ἔρατεινάσ, δικαίωσ ὑπολαμβάνεταὶ παρὰ τοῦ "Αγγέλου ὡσ μὴν τοῦ μέλιτοσ. Ἄλλ' ἂν δὲν εἶναι ἀκριβῶσ γνωστῆ ἡμέρα τῆσ γεννήσεωσ τοῦ κ. Βλάχου, εἶναι ὅμωσ βέβαιον ὅτικ ἐγεννήθη ἐν σιγμῆ καθ' ἣν ἡ φύσικ ἦτο περιβεβλημένη μουσαϊκῶ! Θὰ ἦτο δηλαδῆ ὀλίγον ποιήσικ, ὀλίγον μουσικῆ, ὀλίγον τεχνολογία, ὀλίγον κέρη τοῦ παντοπώλου, ὀλίγον δημοαρχικῆ ὑποψηφιότησ, ὀλίγον διπλωματία, ὀλίγον μετᾶφρασικ, ὀλίγον ἀπὸ ὅλα.

* *

Κυρίωσ δύο εἰσιν αἱ χαρακτηριστικαὶ ιδιότητεσ περὶ

— Δὲν εἶνε εὔκολον νὰ τῆσ στείλῃ κἀνεὶσ τίποτα κἀνένα ἐρωτικὸ γραμματάκι ;

— Σὰν δύσκολο μοῦ φαίνεται.

— Δὲν βγαίνουν ἐξω, περιπάτο, εἰσ ἐπισκέψικεσ ;

— Βγαίνουν, ἀλλὰ ἔχουν μαζὺ γρηαῖσ καὶ καθάσικιδεσ. Ἄλλὰ κἀτικ βλέπω καὶ ἔχεισ μεγάλο ἐνδιαφέρο γιὰ τῆσ τουρκάλεσ.

— Δὲν σοῦ εἶπα, ὅτικ ἔχω ἐντολῆ ἀπὸ τὴν κυβέρνησὶ μασ νὰ πάω μιά ἀπ' αὐτάσ στὴν Ἀθήνα ;

Μετὰ τικασ ἐτικ λόγουσ ἀπεχωρίσθην τοῦ χωρικοῦ καὶ τυλιχθεῖσ εἰσ τὴν κάππαν μου ἀφέθην εἰσ ῤεμβασμοῦσ, ἀναπολὸν τὴν τουρκοποῦλά μου, ἣν ἀποκοιμηθεῖσ τὴν εἶδον ἐν ὄνειρῳ.

Μοῦ ἐφάνη ὅτικ ἦμην ἐντόσ σουλτανικοῦ χαρεμίου μετμημισμένοσ εἰσ εὐνοῦχον.

Πρὸ ἐμοῦ ἦσαν ἐξαπλωμένοικ αἱ χανούμισσαι ἀσυστόλωσ ἐπὶ μεταξωτῶν μεντερίων, χωρὶσ φερετζέδεσ, χωρὶσ γιασουμάκικα καὶ χωρὶσ κάλτωσικ.

Μία μαυρομάτα, εὐτραφῆσ, ῤοδοκόκκικη, εὐσωμοσ, ἔκειτο ἐξηπλωμένη με ζέπλεχα μαλλικὰ ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων ῤοφῶσα ἐπίχρυσον ναργελέ.

"Ἄλλῃ λιγνῆ, με καστανὰ μαλλικὰ εἰσ δύο πλοκάμωσ, με ἡμίγυμον σῶμα ἐπαιζικ με ψιττακὸ φλύαρον.

"Ἄλλῃ δεκαπενταετῆσ, σιτόχροσ, ἐπάλαικ μετ' ἄλλησ ὀμηλικῆ τῆσ κικρασίασ, λευκῆσ, ὡσ τὸ γάλα.

Εἰσ γωνίαν δέ τικα κορασίσ μόλισ δωδεκαετῆσ, μελαχροινῆ με σπινθηρίζοντασ ὀφθαλμοῦσ, μικρότατον στόμα καὶ πόδα καλλισφυρον κατέκειτο ἐπὶ ἀνακλίντρον, τὰσ χεῖρασ ἔχουσα κρεμαμένοικ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν ἀμελῶσ, ὥσει κοιμωμένη ἡμικλείουσα τοῦσ ὀφθαλμοῦσ.

Τὸ οὐρὶ τοῦτο με κατέθελε. Δὲν εἰξεῦρω τί κίνημα ἔκαμε καὶ ἀνεπήδησα ἐντρομοσ εὐρεθεῖσ ἐνώπιον τοῦ γραμματέωσ ὀρθίου κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν καὶ συζήτοῦντοσ μετὰ τικωσ ἄλλου.

— Τί τρέχει ; ἡρώτησα.

— Μὰσ ἦλθαν καὶ ἄλλοικ ἐθελονταὶ ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ καπετὰν Τουρκοφάγου.

— Τί νέα ἀπὸ τὰσ Ἀθήνασ ;

— Παρασκευάζεται ὁ στρατόσ πρὸσ ἐξοδον. Ὁ πόλεμοσ ἀπεφασίσθη. Ὁ Πειραιεῦσ ὠχυρώθη με τὴν Κοφαχείλα τοῦ Παλαμιδίου. Ἐγιναν μεγάλα διαδηλώσικ εἰσ τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματοσ. Μεγάλα συνεισφοραὶ διενεργοῦνταὶ πανταχοῦ. Μόνοσ ὁ κ. Στεφανίδησ ἔωσ σήμερον κατέθεσε πεντακόσικα φράγκα. Ἦρχισαν νὰ πέρων τὰ ἄλλοικ τῶν πολιτῶν διὰ τὰσ ἀνάγκασ τοῦ στρατοῦ. Ὁ ἀγγλικὸσ στόλοσ θὰ φρουρήσῃ τὰ παράλια τῆσ Ἑλλάδοσ. Ἐκλήθη ἡ ἔθνοφυλακῆ στὰ ὄπλα καὶ ἦρχισε τὰ στρατιωτικὰ γυμνάσικα χωρὶσ ὄπλα. Ἡ Κρήτικ ἐπανεσστάτησεν. Εἰσ τὴν Μακεδονίαν ἀπεβιβάσθησαν χίλιοικ ἐθελονταὶ. Εἰσ τὴν Ἠπειρον ἦρχισεν ἡ ἐπανάστασικ. Ὁ Γαριβαλδῆσ ἐτοιμάζεται νὰ καταβῆ εἰσ τὴν Ἑλλάδα με

τὰς ὁποίας, ὡς ἡμίονος περὶ τὸ μαγγονοπήγαδον ἐκτου, στρέφεται πᾶσα ἡ ὑπαρξίς τοῦ Ἀγγέλου. — Ἡ πνευματικὴ καὶ στομαχικὴ ἀδυναμία. Εἶναι δὲ ἀξιοσημειώτος ἡ ἐπικρατοῦσα ἀναλογία ἐν τῷ στομάχῳ καὶ τῷ πνεύματι τοῦ κ. Βλάχου. Ἐὰν ἡδύνατο νὰ ὑποβληθῆ εἰς ἀνατομίαν τὸ πνεῦμα, καθὼς ὁ στόμαχος αὐτοῦ, θὰ ἀνεκαλύπτοντο ἐν τῷ πρώτῳ διακαιώσει, ποιήματα καὶ ἀλφρα-θητάρια ἀναμιξῆ, καθὼς ἐν τῷ δευτέρῳ φασιανοὶ, πέρδικες καὶ φασόλια—Τίποτε δὲν ἀποκρούει ὁ στόμαχος τοῦ Ἀγγέλου: εἶναι στόμαχος—καρχαρίκας· ἀλλ' οὐδὲ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ ἀποκρούει οἰανδήποτε τροφήν, εἶνε πνεῦμα—παντοπωλεῖον.

Ὅτε ὁ Ἀγγελος ἦτο σπουδαστὴς ἀκόμα, φίλος τοῦ τις ἐπισκεφθεὶς κατ' οἶκον, τὸν εὔρεν βαθύτατα ἀπνησχυ-λημένον εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, σχεδὸν εἰς τὴν καταβρόχθισιν βιβλίου τινός.

— Ἀγγελε! ἔμαθα ὅτι εἶσαι ἐρωτευμένος, εἶναι ἀλήθεια;

— Δὲν μ' ἀφίνεις βρὲ ἀδελφὲ, τὸν διακόπτει ὁ Ἀγγελος ὅμοιος μὲ κύνα τὸν ὅποιον πειράζουν ὅταν ὄδον τοκρατῆ κόκκαλον, ἔχω ἐγὼ τὸ νοῦ μου νὰ ἐρωτευθῶ;

Καὶ ἀληθῶς ὁ κ. Βλάχος ὅταν ἀναγινώσκῃ, ἢ ὅταν τρώῃ, πᾶσα ἄλλη ἰδέα, καὶ ἡ ὑπηρετρία του ἀκόμα, ὀφείλει νὰ τὸν ἀφήσῃ ἡσυχον κατὰ τὴν κρίσιμον αὐτὴν στιγμήν. — Ἐκ τούτου ἰκανῶς ἐξηγεῖται πῶς ὁ Ἀγγελος ἀποστηθίζει ἐπίσης τὸν Βύρωνα καὶ τὸν Ἐξαρχόπουλον καὶ δὲν εἶναι ἀνεξήγητον πῶς ἀρύεται ἐξ ἀμφοτέρων ὁσάνκις παρασκευάζει ἡμῖν τί ἰδικόν του.

Ἡ Εὐρώπη ἠῤῥησε, ἐγιγάντωσε, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν τὰ δύο ἄνω μνησθέντα φυσικὰ τοῦ Ἀγγέλου, καὶ διὰ τοῦτο ἀπὸ τῆς ἐπανόδου του ἐκείθεν, δὲν ὑποχωρεῖ εἰς πᾶν εἶδος φιλολογίας, καὶ δὲν δειλιᾷ πρὸ παντός φρά-γωσίμου. Ἡ πνευματικὴ του μάλιστα ἰδιότης τὸν ἀπε-

πλάνησεν καὶ μέχρι τῆς μουσικῆς ἀκόμα, κρεμάσασα ποτὲ ἐπὶ τοῦ τραχήλου του βιολίον, καὶ μέχρι τῆς χορευτικῆς, μολονότι κατὰ τῆς τελευταίας αὐτῆς συκοφαντίας διαμαρτύρονται οἱ πόδες τοῦ Ἀγγέλου, ὑφούντες ἀείποτε τὰ πανταλόνιά του, ὡσεὶ ἔλεγον αὐτῷ ἐμφαντικώτατα—ὄχι, ὄχι!!—

Ὅτε ἡ Ἑλλάς εἶχε πλημμυρίσει ἀπὸ πᾶν εἶδος φιλο-λογικῆς πληγῆς, ἐνῶ αἱ ὠραῖαι τέχναι, αἱ θεωρητικαὶ καὶ πρακτικαὶ ἐπιστῆμαι εἶχον ἐγκαταλείψει τὸ πατρῶον ἔδαφος, οἱ ποιηταί, ἐννοεῖται, ὑπερεπλεόνασαν, ὁ δὲ Ἀγγελος ἐφλέγετο ὑπὸ τοῦ πύθου νὰ συγκαταλοισθῆ καὶ αὐτὸς ἐν τῇ χορείᾳ τῶν Παρνασσῶνων. Ἐσπέραν τινα, ἐν ποιητικῇ συναθροίσει εὐρέθη καὶ ὁ Ἀγγελος σὺν τῷ αὐταδέλφῳ Ἀντωνίῳ· λόγον δὲ γενομένου περὶ ταξινομήσεως τῶν ποιητῶν, ὁ ἀδελφὸς Βλάχος κατέταξε τὸν Ἀγγελον εἰς τὴν ὑστάτην ὑποστάθμην, ἐν ᾧ ὁ Ἀγγελος διὰ τοῦ ἔρκους τῶν ὀδόντων θὰ ὑπετενθόριζε τὸ . . . ἀδελφὸς ἀδελφὸν νὰ σπαράξῃ! Ἐν τούτοις ἡ οἰκογενειακὴ ἐκείνη ὁμήγηρος διελύθη καὶ καθεὶς ἀπεσύρετο εἰς τὰ ἴδια· ὁ Ἀγγελος τότε ἀνοίγει τὴν ὀμβρέλλαν του—διότι ἔβρεχε—καὶ μόνος κινεῖ πρὸς ἀναχώρησιν.

— Ἀγγελε! ἀδελφέ μου, φωνάζει ὁ Ἀντώνιος, ποῦ μὲ ἀφίνεις μόνον μὲ τέτοια βροχή;

— Σπουδαίως, τὸν ἐρωτᾷ τραγικῶς ὁ πληγωμένος ποιητῆς, φρονεῖς ὅσα περὶ ἐμοῦ ὡς ποιητοῦ εἶπες πρὸ ὀλίγου;

— Ὅχι ἀδελφέ! ἀλλὰ δὲν ὤφειλον, ὡς ἀδελφὸς νὰ σοῦ πλέξω στεφάνους . . .

— Τότε ἔλα, ἀπὸ κατ' ἀπ' τὴν ὀμπρέλλα, τοῦ ἀπαντᾷ ὁμοιοκαταληκτικώτατα ὁ Ἀγγελος, ἐν ᾧ καὶ οἱ τρεῖς ἀπέρχονται εἰς τὰ ἴδια. — Τὴν ἐπομένην θὰ ἔγραφεν ὁ Ἀγγελος—Οἱ δύο ἀδελφοὶ καὶ ἡ ὀμπρέλλα.

* *

δώδεκα χιλιάδας ἐθελοντῶν. Ὁ Χόβαρτ παραιτήθη. Ἐκαμε δάνειον ἢ κυβέρνησις 60 ἑκατομμυρίων. Οἱ χωρικοὶ τοῦ Χαλάνδρι κατέβησαν εἰς Ἀθήνας ἐν σώματι καὶ ζητοῦν ὄπλα. Σήμερον αὔριον περιμένετο ἡ διακοπὴ τῶν σχέσεων. Τὸ ὑπουργεῖον ἐτοιμάζει σφοδρὰν διακοίνωσιν κατὰ τῆς συνθήκης τοῦ ἁγίου Στεφάνου. Ὁ βασιλεὺς ἀπειλεῖ, ὅτι θὰ παραιτηθῆ, ἂν δὲν ἀυξήσουν τὰ ὄρια. Ὁ στρατὸς συγκεντροῦται εἰς Λαμίαν. Τέλος πάντων ἀπεφασίσθη νὰ τὸ βροτηξώμε.

Εἰς τὴν σωρείαν ταύτην τῶν εἰδήσεων ἐνεπλήσθη χαιρὰς καὶ σχεδὸν ἀνεκράγασα.

— Αἱ τόρα πλέον, κυρία τουρκοπούλα, δὲν μοῦ ξεφεύγεις.

Ὁ ἀφιχθεὶς νέος ὑπάρχηγὸς ἦτο ἐκεῖνος, ὅστις ἐγκαταλείψας ἡμᾶς εἶχεν ἀποβῆ εἰς Σκόπελον, ἐξ ἧς ἔγραψεν ἐπιστολὴν πρὸς φίλον του εἰς Ἀθήνας ἔχουσαν ἐπὶ λέξιν οὕτω κατὰ τι ἐπιδειχθὲν ἡμῖν κατ' αὐτὰς πρωτό-τυπον:

Φίλιπτε φίλε φίλον ἀπάντων,

Χθὲς ἀπέβην ὑγιῆς εἰς Σκόπελον μετὰ τῶν ὀπαδῶν μου, ἐπειδὴ δὲ μὲ εἶχε πιάσει ἡ θάλασσα ἀπέβην διὰ νὰ ξεζαλισθῶ ὀλίγον.

Ἄγνοῶ, ἂν ἀποφασίσω ν' ἀποβῶ εἰς Θεσσαλίαν, ἀλλ' ὅπως δήποτε σὺ ἄμα τῇ παραλαβῇ τῆς παρουσίας μου,

σπεῦσον νὰ δημοσιεύσῃς εἰς τὰς ἐφημερίδας καὶ δι' ἐκτάκτων παραρτημάτων τάδε:

Ὅτι ἀπέβην εἰς Θεσσαλίαν—γράψε σὺ εἰς ὅποιον μέρος αὐτῆς θέλεις—ὅτι, ἄμα ἀποβὰς προσεβλήθην ἀμέσως ὑπὸ δέκα, εἴκοσι τουρκικῶν ταγματῶν, ἰππικοῦ, πυροβολικοῦ καὶ κρηκασίων, ὅτι ἐκράτησα τὴν μάχην ἐπὶ ὄρας—γράψε ὅσας θέλεις—ὅτι, ἐγὼ αὐτὸς ριφθεὶς ἐν μέσῳ τῶν τουρκικῶν φαλάγγων ἐφόνευσα διὰ τοῦ πολυκρότου μου τρεῖς τούρκους ἀνωτέρους ἀξιωματικούς,—ἂν κρῖνης καλλίτερον, γράψε ὅτι ἦσαν πασσάδες—ὅτι, ἠρωτικῶς μαχόμενος ἔλαβον καιρίαν πληγὴν εἰς τὸν πόδα, ὅτι μόλις ἐσώθην ἀπὸ τοὺς ὑπασπιστάς μου, Κώσταν καὶ Παῦλον,—ἐπαίνεσε καὶ αὐτὰ τὰ παιδιὰ λιγάκι διὰ τὴν ἀνδρείαν των,—ὅτι ἐνεκα τῆς πληγῆς μου ταύτης μὴ δυνάμενος πλέον νὰ διαμείνω ἐν Θεσσαλίᾳ ἀναγκάζομαι νὰ ἐπιστρέψω εἰς Ἀθήνας κτλ.

Τὸ παράρημα, θερμώτατα σὲ παρακαλῶ, νὰ τὸ συντάξῃς ἐνθουσιωδῶς μὲ ἐκφραστικὰς λέξεις, φρόντισον δὲ ἄμα τῇ παραλαβῇ τῆς παρουσίας νὰ μὲ γράψῃς εἰς Σκόπελον ὅπου θὰ διαμείνω, ἐνδεχόμενον ὅμως νὰ μετ' ἐβῶ καὶ μέχρι τῶν παραλίων τῆς Θεσσαλίας γιὰ τὰ μμάτικα.

Ἐκεῖνος ὁ μασκαρᾶς ὁ γραμματεὺς τῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης μοῦ τὴν ἔπαιξε. Μὲ ἔβαλε καὶ ὑπέγραψα ἀπόδειξιν δεκαπέντε χιλιάδων δραχμῶν ἐνῶ ἔλαβα μόνον ὀκτώ. Πὲς του, ἂν τὸν ἰδῆς, ὅτι ἂν δὲν μοῦ δώσῃ καὶ τὰ

Ὁ κ. Βλάχος εἶναι ἀριστος οἰκογενειάρχης· παρακολουθήσατε αὐτὸν ἀφ' ἧς ὥρας ἀνοίγει τοὺς ὀφθαλμοὺς του μέχρι τῆς ἐσπέρας καθ' ἣν τοὺς ἐπανακλείει, καὶ θὰ τὸν εὐρήτε ἄξωνα περὶ τὸν ὁποῖον στρέφεται ὅλη ἡ οἰκογενειακὴ του μέριμνα, ὀλόκληρος ἀκόμα ὁ οἶκός του σὺν τῷ οἰκοπέδῳ αὐτοῦ. Καὶ ὅταν μεταβαίνει εἰς τὴν ἀγορὰν, καὶ ὅταν συνευθυμῆ μετὰ φίλων, καὶ ὅταν ἐξέρχεται εἰς τὸν περίπατον, καὶ ὅταν εἰσέρχεται εἰς τὸ γραφεῖόν του, καὶ ὅταν ἐπισκέπτεται τὴν Ἐστίαν, καὶ ὅταν ταξιδεύῃ εἰς τὴν ἄλλοδαπὴν καὶ τὴν ἡμεδαπὴν ἀκόμη, σύρει ἀείποτε ὀπισθέν του, ὡς ἀλώπηξ τὴν ἰδίαν οὐρὰν, ὅλην τὴν οἰκογενειακὴν φροντίδα· εἶναι δὲ πολλὰ φυσικὴ καὶ εὐεξήγητος ἡ μικρὰ αὐτοῦ ἀδεξιότης ἐν τῷ ὑπουργεῖῳ τῶν Ἐξωτερικῶν, ὅσον ἀφύσικος καὶ ἀνεξήγητος εἶναι ἡ μεταπήδησις ἀγαθοῦ pater familias εἰς τὸ διπλωματικὸν σῶμα. — Ὑποχρεώσατε τὸν Ἄγγελον νὰ σᾶς παρασκευάσῃ ὁ ἴδιος ἕνα χαλβάν, (ἴδε ἀνωτέρω) μίαν βασιλόπητταν, καὶ ἀφ' ἐτέρου μίαν διακοίωσιν, ἐν διπλωματικῷ ἔγγραφον, καὶ θέλετε ἰδεῖ τὴν διαφορὰν

Ἡ γλῶσσα τοῦ κ. Βλάχου δὲν εἶναι λεπτοτέρα τῆς τοῦ κ. Στεφανίδου, ἥκιστα ἀρμόζουσα εἰς ἄνδρα διπλωμάτην, ἐν ᾧ δὲν εἶναι ἀνάρμοςτος εἰς βουλευφόρον ἄνδρα ἐν τῷ ἑλληνικῷ Κοινοβουλίῳ. Πολλάκις δὲ ἠκούσθησαν ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ κ. γραμματέως τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν φράσεις καὶ λέξεις τὰς ὁποίας ἡ ἀτάσθαλος γλῶσσα θὰ ἐπρωτίμα νὰ ἐκράτει βαθυτάτα κεκλεισμένας καὶ μέχρι τῆς κοιλίας τοῦ αὐθέντου της. Κατ' ἀντίθεσιν τῆς ἰδικῆς του ὁ Ἄγγελος μεταχειρίζεται δεξιώτερον τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν· ὁ πρὸς αὐτὴν ἔρωσ συνδεθεὶς μετὰ τινος ἐκδικητικοῦ συναισθήματος, χρονολογεῖται ἀπὸ τῆς παιδικῆς αὐτοῦ ἡλικίας καθ' ἣν, τὸν πατέρα τοῦ Ἀγγέλου, ὑπουργὸν τότε τῆς παιδείας, ὁ γέρον Γεννάδιος ἀπεκάλεσεν ἐν δημοσίαις ἐξετάσεσι οὐραδό-Βλαχον, σύνθητες τότε προσφώνημα τῶν διδασκάλων τοῦ γένους πρὸς

τοὺς ὀλίγους ἐν γράμμασιν ἄνδρας τοῦ ἀγῶνος. Καὶ ὅμως ὁ κ. Βλάχος δὲν περιωρίσθη εἰς τὴν ἑλληνικὴν μόνον, διὰ νὰ τὴν διδάξῃ μίαν ἡμέραν καὶ τὴν μορφώσῃ ἀκόμη, συνωδᾷ τῇ φυσικῇ αὐτοῦ τάσει, ἀλλὰ προέκρινε θέσιν διπλωμάτου, καὶ ἀντὶ μιᾶς μεγάλης ἑλληνικῆς γλώσσης, ὡς θὰ ἔλεγεν ὁ φίλος μας Χοῦδᾶς, κατεκερμάτισεν αὐτὴν εἰς πολλὰ γλωσσίδια, ἕκαστον τῶν ὁποίων εἶναι ἀνυπότακτον τῷ ἑαυτοῦ κυρίῳ, ὅλα δ' ἀποτελοῦσιν ἕνα.... πύργον τοῦ Βαβέλ.—Ἐὰν δὲ ἡ γλῶσσα εἶναι ὁ καταληλότερος διερμηνεύς τοῦ χαρακτήρος, εὐνόητον πῶς καὶ τοῦτον ὁ ἄγγελος διεμέλισεν εἰς πολλὰς...χαραματίδας.

Ἐν τούτοις ὁ κ. Βλάχος ἀπὸ πολλοῦ ἤδη κατέρριψε τὴν ἄγκυραν αὐτοῦ εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν· τούτο ὑπεθυμίζει ἡμῖν σκάφος καταφεύγον προσκαίρως εἰς τὸν πρῶτον τυχόντα λιμένα διὰ νὰ ἐπαναλάβῃ τὸν πλοῦν μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς τρικυμίας. Ἄλλ' ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἐννοεῖ νὰ τὸ κουνήσῃ ἀπὸ τὴν θέσιν του, ἡ ὁποία καὶ τοι πρὸ πολλοῦ ἐκέρυξε κατ' αὐτοῦ τὸν πόλεμον, τῷ προσπορίζει ὅμως τὰς 500 ἐρατεινάς κατὰ μῆνα· ἀγροὺς δὲ ἀγοράζει καὶ αὐτὲς, ἂν ἄλλοι τῷ ἀπαριθμοῦσι τὰ φιλολογικὰ του ἔργα, καθὼς εἰσαγγελεύς εἰς ὑπόδικον τὸν κατάλογον τῶν ἐγκλημάτων του.

Λέγουσι τινὲς ὅτι δὲν ἀποχωρίζεται τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν, διότι δὲν ἔμπορεῖ νὰ ξεκολλήσῃ ἀπὸ τὸν μηνιαῖον *louphé*, καθὼς ἀπὸ τὸ γάλα τῆς τροφῆς του ὁ ἀδάμαστος δράκος· λέγουσιν ὅμως ἄλλοι ὅτι ὁ γραμματεὺς τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν δὲν εἶναι ξένος τῶν ἀμαρτιῶν τοῦ πεσόντος ὑπουργείου, τοῦ ὁποίου, ὡς γνωστὸν, ἀπετέλει τὴν γέφυραν, δι' ἧς συνεκοινώνησεν ἡ εὐρωπαϊκὴ ἐπιβουλὴ μετὰ τὸν ἑλληνικὸν ἐξευτελισμὸν.

Σφύρα.

Ὑπόλοιπα τὰ ὅποια μοῦ κατεγράσθη θὰ τὸν κάμω ρεζίλι ἅμα φθάσω εἰς Ἀθήνας. Καὶ κείνο τὸ ἄλλο τὸ γαϊδοῦρι ὁ καπατζῆς ποῦ εἶνε στὸ στεναδάκι στὰ Κουντουράδικα μοῦ φόρτωσε τῆς καππότες καὶ τὰ τσαρούχια εἰς διπλασίαν τιμὴν, πὲς του, ὅτι θὰ τοῦ σπάσω τὰ μοῦτρα ἅμα φθάσω, ἂν δὲν μοῦ ἐπιστρέψῃ ὅσα λεπτὰ μοῦ πῆρε παραπάνω. Χαῖρε.

**Ὁ φίλος σου
Τουρκοφάγος**

Υ. Γ. Ὀλίγον ἔλειψε νὰ λησμονήσω τὸ σπουδαιότερον. Μὴ λησμονήσῃς εἰς τὸ γράμμα σου, τὸ ὁποῖον περιμένω ἀναποφεύκτως, νὰ μοῦ γράψῃς εἰς ποῖον πόδι θὰ γράψῃς, ὅτι εἶμαι πληγωμένος, διὰ νὰ ξέρω, ὅταν θὰ ἔλθω αὐτοῦ, ἀπὸ ποῖον πόδι νὰ κουτσένω. Μὴ τυχὸν καὶ τὸ λησμονήσῃς! Ἀκούς;

Ὁ αὐτός.

Ἡμέρας γενομένης καθ' ἣν ὥραν ἐλαμβάνομεν τὸ πρῶτον ἠκούσθησαν αἱ φωναὶ τῶν φρουρῶν καλούντων ἡμᾶς εἰς τὰ ὄπλα. Αὐθωρεὶ πάντες συνηθροίσθημεν καὶ παρετάχθημεν.

Μακρόθεν διεκρίναμεν σῶμα στρατιωτικὸν βαῖνον εὐθὺ πρὸς ἡμᾶς.

Εἰς τὸ ἄκουσμα ὅτι τοῦρκοι ἔρχονται, ὁ γενναῖος ὄπλαρχηγὸς Τουρκοφάγος κατελήφθη ὑπὸ σπασμωδικοῦ τρόμου, πεσὼν δὲ κατὰ γῆς ἐδάγκανε τὰς πέτρας κραυγάζων:—Νερὸ, παιδιὰ, νερὸ, πέθανε τῆς δίψας, σῶστέ με, ἀμὰν νερὸ!

— Σηκώστέ τον ἀπ' ἐκεῖ, εἶπε μυστακίας Ἀκαρναν, καὶ φάξετέ τον μὴν ἐπαθε τίποτα καὶ μᾶς βρωμίση ὄλους.

Μετ' ὀλίγον κατέφθασεν ἵππεὺς ἀναγγέλλων, ὅτι οἱ ἐρχόμενοι ἦσαν τὸ σῶμα τοῦ Τσελεπίτσαρη καὶ ὄχι τοῦρκοι.

Συνήλομεν, πρὸ πάντων δὲ ὁ πετροφάγος ὄπλαρχηγὸς ἠκούσθη λέγων:

— Ἡμῖν βέβαιος, ὅτι δὲν ἦσαν τοῦρκοι, διότι, πῶς ἦτο δυνατόν νὰ τολμήσουν νὰ μᾶς προσβάλουν, ἀφοῦ μάλιστα ἔμαθον ὅτι ἔφθασα κ' ἐγώ!

Πρὸς τοὺς λόγους τούτους εὐζων ἀπήντησε:

— Ἄει χάσου, μοῦργο!

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

Παληάνθρωπος.